

»Nu troer jeg, at ogsaa jeg i dette stemningsfulde Mulm vil indøve mig i at sige Verden ret Farvel . . . Tillader De?«

Han lod sig — ret brutalt — falde ned i Sofaen saa tæt ved Siden af hende, at hun maatte tage Kjolen til sig.

»Gener Dem ikke!« sagde hun opbragt.

Han vendte Ansigtet imod hende med et dirrende Smil:

»I lige Maade, Frue!«

»Hvad mener De?« spurgte hun roligt, og hendes store, blanke, brune Øjne betragtede ham med et saa overlegent, et saa fyndigt og vedholdende Blik, at han tilsidst trak sit til sig.

»Intet,« sagde han.

De sad tavse et Par Minutter og hørte paa Musikken og Støjen fra Dansesalen, der herinde lød stærkt afdæmpet efter at have passeret to-tre store Værelser. Saa gav Fru Engelhardt sig til at kritisere Selskabet, talte om Souperen, som hun roste, og om forskellige tilstedeværende Damers Toiletter, alt mens hun et Par Gange ugenert gabede bag sin Vifte. Neergaard sad, stadig lige stum, i stærkt foroverbøjet Stilling, med Armene hvilende paa sine Knæ, og krængede sine aftrukne Handsker.

»Hvor De dog er bleven en kedelig En, Neergaard,« sagde Fruen tilsidst og saa' paa ham. »Og De, som virkelig en Gang var saa morsom . . .